

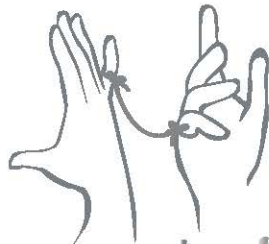

ดุษฎี
อำภพ
เล่ม 1

彼岸花 · 上

เฮงเจียนหมิง 黑潔明 ธิณ
เสี่ยวเฟิงหมิง ปว

มากรัก

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่มีส่วนประกอบไว้คู่กัน

“

"อะไรนะ" เขาได้ยินไม่ถนัดจึงยื่นมือไปเชยดวงหน้าเล็กที่แดงจนวนผ่าวของนางขึ้นมาอย่างห้ามใจไม่อยู่ "เจ้าว่าอะไร"

"ข้าไม่รู้หรอก..." หญิงสาวจ้องเขาที่ทาลีหน้าแปลกๆ ขึ้นมาปุบปับอย่างทั้งเงินทั้งอาย พุดตะกุกตะกักเล็กน้อย "ถ้าข้ารู้...ก็...ก็...ก็..."

"ก็อะไร"

เขาโน้มตัวไปหานางพร้อมกับซัก

"ก็...คงไม่เอาแต่มองท่าน..." นางอยากหันสายตาดำนี้ไปเมื่อเห็นเขาขยับเข้ามาใกล้ แต่กลับถูกสายตาร้อนแรงของเขาคู่ครั้งไว้ ถูกเขามองจนจิตใจว่าวุ่นจนนางต้องยื่นมือข้างหนึ่งออกไปวางบนหน้าอกเขา พุดเสียงหอบนิดๆ โดยไม่รู้ตัว "เอ่อ...ถ้า...ถ้าท่านถือ...วันหลังข้าจะ...ไม่มองแล้ว"

"ไม่" เขารวบตัวหญิงสาวที่เผลอเอนตัวไปข้างหลังจนเกือบจะหงายหลังตกลงไปเพราะความใกล้ชิด มุมปากยกยิ้มขึ้นน้อยๆ ขณะบอกลีขียงพรั "เจ้ามองเถอะ"

”

มากกว่ารัก

คู่บุปผาข้ามภพ 1

เฮยเจียหมิง เขียน เสี่ยวผิงหลิง แปล

《彼岸花 上》

Written by Hei Jie Ming (黑潔明 著)

Copyright © 2007 Homer Books & Records Inc.,

Thai translation copyright © 2014 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1356-4

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

กลับมาพบกันอีกครั้งกับผลงานซีรีส์เดียวกันกับ 'คู่ฝันคะนึง' และ 'คู่เคียง
เรียงรัก' ที่เป็นเรื่องราวระหว่างสองภพสองชาติ (หรือบางทีก็อาจจะมากกว่านั้น)
ในผลงานลำดับสอง 'คู่บุปผาข้ามภพ' ในมือทุกท่านเรื่องนี้

โดยตัวเอกในคราวนี้จะเกี่ยวข้องกับพระ-นางในเล่มก่อนด้วยค่ะ เธอก็คือ
น้องสาวอีกคนของกงฉีและเป็นเพื่อนของเตี้ยผู้นั้นเอง เรื่องราวจึงยังสลับซับซ้อน
มีปมปริศนาให้ติดตามอีกเช่นเคย เพราะเธอคนนี้ก็กลับชาติมาเกิดโดยที่ไม่มี
ความทรงจำใดๆ ติดตัวเหมือนกัน

แต่ยังมีใครบางคนคอยเฝ้าดูเธออยู่ห่างๆ จนกระทั่งเธอได้พาตัวเองไปพบเขา
ทั้งสองจะมีความผูกพันกันยังไงไปติดตามกันได้เลยล่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * **ไปฉี่ลี** เด็กสาวผู้ร่าเริงแจ่มใส มีความสามารถพิเศษมองเห็นวิญญาณได้ แต่การช่วยเหลือวิญญาณที่ไม่ไปสู่สุคติในแต่ละครั้งก็ต้องแลกมาซึ่งริ้วแรงในร่างกายของเธอ
- * **ฉินอู่หมิง** หนุ่มหล่อผู้เป็นเจ้าของร้านกาแฟ มักทำหน้าที่เฉยชาไร้อารมณ์อยู่เสมอ แต่ไปฉี่ลีรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างในตัวเขา เป็นคนอ่อนโยนผิดกับที่เห็นภายนอก
- * **ไปฉ้อฉี่/ไปฉ้อหลิน** น้องชายฝาแฝดของไปฉี่ลี พวกเขาไม่สามารถมองเห็นวิญญาณ แต่กลับมีพลังในการกำจัดพวกมันไป
- * **หลิง** เด็กสาวปริศนาผู้ชอบวนเวียนอยู่แถวร้านกาแฟของฉินอู่หมิง ไปมาไร้ร่องรอย
- * **มีมี** แมวดำที่อาศัยอยู่ในร้านกาแฟของฉินอู่หมิง ชอบติดตามไปฉี่ลีไปที่ต่างๆ เสมอเพราะ...

บทนำ อีกฟากฝั่ง

กลางมหานครสีขาจวมุขมัวกว้างใหญ่ไพศาล น้ำตูประดุน้ำแข็ง
ใสแจ้วราวกระจก สงบนิ่งไร้คลื่น

น้ำในสระใสสะอาด สะท้อนภาพทุกอย่างตามสัจธรรมตั้งแต่ปฐมกาล
หญิงสาวเยื้องกรายมาที่ริมสระน้ำอย่างเงียบเขียบ ทอดตามองกระจก
ที่ก่อตัวขึ้นจากน้ำใสสะอาด

ในกระจกจันทร์วารีสะท้อนภาพเงาร่างบริสุทธิ์ผุดผ่อง นางคุกเข่าลง
จ้องมองเงาตัวเองที่อยู่กลางน้ำ สายลมพัดมาก่อให้เกิดคลื่นลูกแล้วลูกเล่า
คลื่นน้ำเป็นระลอกทำให้ดวงหน้าและเงาร่างของนางพร่ามัว

"ใครอยู่ที่นั่น"

คำถามคาดคั้นทำเอาหญิงสาวตกใจรีบหันกลับไป ทว่าแค่พริบตาเดียว
นั้นนางกลับเหลือบไปเห็นอดีต ปัจจุบัน และอนาคตจากในกระจกเงา

ภาพเหตุการณ์นับพันนับหมื่นพุ่งเข้ามาในนัยน์ตาสีดำและกระแทก

ใส่ห่วงความคิดของนางอย่างฉับไว

เพลิงสงครามลุกโชนเต็มผืนฟ้า เสียงร่ำไห้สะเทือนแผ่นดิน โลกมืด
แดงฉานย้อมอาบคูเมือง

กรีซ จันทรเต็มดวง คำสาป

ความตาย

ความมืดมิด ไซ่ตรวน ความหนาวเหน็บ

ความเกลียดชังของหญิง ความโศกเศร้าของเตี้ยอู่ ความโกรธแค้น
ของพี่ชาย การล่มสลายของอาณาจักร...

อารมณ์ความรู้สึกอันรุนแรงเดือดทำให้หญิงสาวที่กำลังจะลุกขึ้นยืน
สองขาอ่อนยวบ เกือบจะชนเซฟลัดตกลงไปในน้ำ

ภาพเหตุการณ์วาบผ่านมาเป็นฉากๆ ทำให้นางเจ็บปวดจนทำได้เพียง
ปล่อยให้ร่างร่วงหล่นลง

ทันใดนั้นมีมือใหญ่ข้างหนึ่งคว้าเรียวแขนขาอ่อนของหญิงสาวไว้ ช่วย
คว้าร่างที่กำลังร่วงหล่นลงไปใ้ในกระจกจันทรวารีกลับมา พร้อมทั้งเรียก
สติสัมปชัญญะที่เกือบจะถูกชั้ดกระเจิดกระเจิงของนางกลับมาด้วย

"เป็นเจ้าของ" คิ้วเฉิบคมของคนเฝ้ากระจกขมวดมุ่นนิดๆ แต่เขา
ไม่ได้ตำหนิติเตียน แคกล่าวเสียงเรียบว่า "ที่นี่จะเข้ามาตามอำเภอใจไม่ได้
เจ้ามาทำอะไรที่นี่"

นางตื่นตระหนกเล็กน้อย ริมฝีปากสั่นระริก ดวงหน้างามสะคราญ
ยังคงชั้ดเผือดเพราะภาพเหตุการณ์โหดร้ายแต่ละฉากนั้น

"อะ...ข้า..." พยายามอยู่สองครั้งนั่งถึงเอ่ยออกมาได้ "ขอภัย ข้า
ไม่รู้ ข้า...มาพบสุหทัยร้อยบุปผา พบม่านหมอกหนาที่บ่เข้าจึงหลงทาง..."

"ตอนนี้เจ้าก็รู้แล้วนี่"

คนเฝ้ากระจกปล่อยให้มือที่กุมมือนางออกแล้วสะบัดไปทางขวา สายหมอกสีขาวสลายไปทันควัน ปรางค์ให้เห็นเส้นทางมุ่งหน้าสู่หอร้อยบุปผาที่ถูกต้อง

"ที่พำนักของสุทธินร้อยบุปผาอยู่ทางนั้น ไปเถอะ คราวหน้าคราวหลังอย่าเข้าใกล้ที่แห่งนี้อีก หากเจ้าพลัดตกลงไปในกระจกจันทร์วารีจริงๆ แม้แต่สุทธินก็ไม่อาจช่วยได้"

"ขอบคุณท่านแม่ทัพ"

หญิงสาวไม่กล้าเงยหน้า กลัวว่าน้ำตาที่เอ่อคลออยู่ตรงขอบตาจะไหลรินนองหน้า

นางขมก้นอารมณ์ท่วมทับันไว้ เมื่อยอดตัวขอบคุณเสร็จก็หันหลังเดินจากไปอย่างรีบร้อน

หมอกหนาที่บวมตัวกันอีกครั้งข้างหลังนาง เมื่อหันกลับไปมองก็เป็นสีขาวมุกขมัวไปหมดแล้ว

ทุกอย่างคืนสภาพเหมือนเดิมอีกครั้ง แต่...นางรู้ว่าสิ่งที่ได้เห็นเมื่อครู่ทำให้ทุกอย่างไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว

ข้าขอสาปแช่งเจ้า ข้าต้องการให้เจ้าเฝ้ามองโลกมนุษย์สูญสิ้นเป็นเพื่อนข้า!

ข้าขอสาปแช่งเขา ข้าต้องการให้เขาทุกข์ทรมานอยู่ในขุมนรก แม้จะไปเกิดใหม่เขาก็ต้องจบชีวิตด้วยคมมีดของเจ้าทุกชาติไป!

ข้าต้องการให้เขาถูกเจ้าหักหลังทุกครั้งไป ข้าต้องการให้เขาได้ลิ้มรสชาติของการถูกหักหลัง! ข้าต้องการให้ราตรีนี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกตรา

ชั่วฟ้าดินสลาย!

คำสาปแค้นเคืองและโหดเหี้ยมที่หลังสาปแข่งพี่ชายและเตี้ยอยู่ กระแทกใส่หัวใจนางเสียงแล้วเสียงเล่า แต่ละประโยคล้วนทำให้นางหนาว ยะเยือก

แม้จะมองผ่านกระจกจันทร์วารี นางยังคงรู้สึกถึงพลังชั่วร้ายของ คำสาปได้อยู่ดี

คนหนึ่งถูกสังเวย คนหนึ่งถูกรักใคร่ อีกคนถูกลิขิตให้ทรยศหักหลัง... ปาหลงไข่วิ่งโหดและน้ำตา ทุ่มเทแรงกายทั้งชีวิตหล่อสภาพสำริดขึ้น มา เพราะเขารู้ว่าต้องบันทึกทุกอย่างนี้ไว้เตี้ยอยู่และหลังถึงจะมีโอกาสได้ถอน แต่นางรู้ว่าทุกอย่างนี้จะไม่มีการเกิดขึ้น

พี่ชายสร้างบาปหนักด้วยกรศร่าชีวิตมากมาย ถูกโยนลงนรกขุมที่ สิบแปด เขาจะไม่ไปผิดไปเกิด อีกสองคนทำได้เพียงร่อนเร่อยู่ในโลกมนุษย์ ไปชั่ววันจันทร์

นางเคยนึกว่ามิตรภาพของพวกนางทั้งสามจะไม่ผันแปรตลอดไป ไม่มีใครรู้ว่าเมื่อเหตุการณ์ดำเนินมาถึงสุดท้ายจะกลับกลายเป็น อย่างนี้ไปได้ ระหว่างวันคืนอันยาวนานนั้นจิตใจของหลังถูกความพยายาม ทำให้บิดเบี้ยวไปแล้ว ส่วนเตี้ยก็ร่อนเร่อยู่ในโลกมนุษย์ราวกับวิญญาณ เร่ร่อนก็ไม่ปาน

หญิงสาวหลับตาลง น้ำตาไหลอาบสองแก้ม
กระจกจันทร์วารีช่วยให้นางมองเห็นความเป็นไปได้ในนั้น นางไม่สามารถเรียกทุกอย่างคืนมาได้ แต่นางรู้ว่าตัวเองลงแก้ไขมันได้ ต่อให้มัน จะทำให้ทุกคนได้รับความทุกข์ยากอีกครั้ง นางก็ต้องทำให้กงล้อแห่ง

โชคชะตาที่หยุดนิ่งของพวกนางเริ่มหมุนอีกครั้ง เพราะมีแต่ทำอย่างนี้จึง
จะมีโอกาสถอนคำสาปนั้น

เสียงดนตรีแผ่วเบาฟังดูสูงส่งดังแว่วมาจากหอซึ่งอยู่บนก้อนเมฆข้างหน้า
ฮูหยินชุดขาวราวหิมะที่อยู่บนหอในเวลานี้เงยหน้ามองมาทางนาง
ประหนึ่งรับรู้ได้

เจ้าควรรู้ว่าที่แห่งนั้นเป็นเขตแดนซึ่งอำนาจของข้าไปไม่ถึง
เมิ่งเอ๋อร์ทราบ

เจ้าตัดสินใจจะไปรี

ใช่

ข้างเถิด ทุกอย่างล้วนมีเหตุและผลของมัน ในเมื่อเจ้าตัดสินใจแล้ว
ก็อย่าหันหลังกลับมาอีก ไปเถิด

ขอบคุณฮูหยิน

หญิงสาวโค้งกายขอบคุณ นางยิ้มบาง ๆ อย่างซาบซึ้งก่อนจะหันหลัง
จากไป

ฮูหยินถอนหายใจพร้อมกับยกมือขึ้น เสียงดนตรีลอยละล่องดูจุกจุกเมฆ
นางยกถ้วยขึ้นจิบชาค้ำหนึ่ง กุมารบุปผาที่ปรนนิบัติอยู่ด้านข้างกลับเอ่ย
น้ำเสียงวิตก

"ฮูหยิน ท่านปล่อยเทพธิดาไปอย่างนี้เกรงว่าจะไม่เหมาะ หากเบื่อบน
ตำหนักมา..."

"ข้าคิดไว้แล้ว"

ได้ยินดังนั้นกุมารบุปผาก็ไม่กล้าเอ่ยอะไรอีก แต่หันไปมองหญิงสาว
ที่เดินเข้าไปในม่านหมอกสีขาวคนนั้น ในใจยังคงกังวลอยู่บ้าง

สายหมอกขมุกขมัวบังเงาร่างของนางไปอย่างรวดเร็ว
คิดไว้แล้วนะรี เอ้อ ครึ่งนี้ฉีกกุสววรรค์เขี้ยวนะ ถึงสูหยินจะคิดไว้
แล้ว แต่จะช่วยนางได้หรือ

จะว่าไป มีใครที่หันเพื่งบำเพ็ญเพียรสำเร็จมาหยกๆ ก็ยอมเอาตัว
ไปรับโทษทัณฑ์แล้ว นี่ไม่เท่ากับต้องเริ่มทำทุกอย่างใหม่หรือ เขาคิด
ไปอีกหลายพันปีก็ยังคิดไม่ตกจริงๆ รู้แต่แรกเขาไม่บอกนางเรื่องกระจก
จันทร์วารีกี่ดี...

ตัวอย่าง

7

เวลาบ่ายของฤดูใบไม้ร่วงมักทำให้คนง่วงเหงาหาวนอน

ในห้องเรียน ครูลุกขึ้นมาเขียนกระดานดำ พวกนักเรียนที่นั่งอยู่จิตใจ
ลอยเตลิด พวกที่ตั้งใจฟังครูบรรยายมีอยู่ไม่กี่คน พวกที่หลับอย่างตั้งอกตั้งใจ
กลับเกินกว่าครึ่ง

จักจั่นสองสามตัวที่หลงเหลือจากฤดูร้อนส่งเสียงร้องอยู่บนต้นไม้
หน้าต่าง เสียงที่เป็นจังหวะเหมือนคาถาสกดจิตให้หลับอย่างไรอย่างนั้น
ทุกเสียงร้องฟังเหมือนเรียกขานให้ทุกคนไปรายงานตัวกับเทพเจ้าแห่ง
ความฝันไม่มีผิด

ไปฉี่จ้องครู่ที่สะบัดปากกาทวดเขียนอยู่หน้าห้องขณะที่เปลือกตา
หนักอึ้ง แต่ตัวอักษรภาษาอังกฤษที่เหมือนไส้เดือนยี้ก็ยื้อพวกนั้นซักจะพรวามั
ขึ้นมา

เด็กสาวพยายามทำให้ตัวเองตื่น แต่เสียงจักจั่น แสงแดดอุ่นนอก

หน้าต่าง ลมเย็นในห้องเรียน เสียงบ่นฉอดๆ ของครู รวมถึงเพื่อนๆ แต่
ละคนที่พุบหลับเป็นตากับโต๊ะทำให้เธอต้านไม่อยู่ หลังจากพยายามทาว
และสัปหงกอย่างฝืนตัวเองอยู่หลายครั้ง สุดท้ายเธอก็ยังห้ามการเจริญชวณ
ของปีศาจแห่งความฝันไม่ได้ยู่ดี พุบหลับไปกับโต๊ะจนได้

เสียงจ๊กจั่นร้อง ลมเย็นโชยเอื่อย แสงอาทิตย์ยามเย็นที่คล้อยต่ำลง
ช้าๆ ไกลออกไปย้อมสิ่งปลูกสร้างอาคารจนเป็นสีส้มอบอุ่น

"ลูกขึ้นยืน"

เฮือก!

ประโยคนี้ทำให้เด็กสาวตกใจตื่น ผุดลุกขึ้นมายกมือเปิดปากขานตอบ
เสียงเรียกดังลั่น

"ค่า..."

ยังไม่ทันขานจบตรงตาที่ยังลึมไม่เต็มทีของเธอก็ตระหนักได้ว่า
สถานการณ์ไม่ถูกต้อง

ในห้องเรียน เพื่อนทุกคนไม่รู้ลุกขึ้นยืนอย่างพร้อมเพรียงตั้งแต่เมื่อไร
แถมยังกำลังจ้องเธออยู่ ครูก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย หน้าตาเหมือนถูกเธอทำเอา
ช็อกไปเลย

วินาทีต่อมาทุกคนก็ระเบิดเสียงหัวเราะออกมาลั่นห้อง เด็กสาวรู้ทันที
ว่าตัวเองทำเรื่องโง่ๆ เข้าให้ซะแล้ว ได้ยินเสียงหลังหัวหน้าห้องที่นั่งติดกับ
เธอก็กระซิบเตือนกลัวหัวเราะขำๆ ว่า "ฉันทบอว่าลุกขึ้นยืน* ไม่ใช่เรียกชื่อ
เธอ..."

โอย บ้าขะมัด

* คำว่าลุกขึ้นยืน ภาษาจีนอ่านว่าจี้ลี่ ห้องเสียงกับชื่อไปจี้ลี่

ใบหน้าเล็กๆ แดงแจ้ เธอรู้สึกอายสุดๆ

ครูพูดหน้าตาขำปนุญ

"ไปฉี่สิ เรายกมือทำไมหา มีคำถามไม่เข้าใจหรือ"

เธอหัดมือที่ขู้นสูงกลับคืนมาท่ามกลางเสียงหัวเราะของทุกคน
หน้าแดงขณะสั้นหัวแรงๆ

เห็นท่าทางเธอน่าสงสาร เสี่ยวหลิงจึงกลั้นหัวเราะแล้วตะโกนพูดต่อ

"ทำความเคารพ เลิกเรียนได้"

"ขอบคุณค่ะ..."

ทุกคนขานพร้อมกับการทำความเคารพอย่างพร้อมเพรียง ยังไม่วาย
หัวเราะไปด้วย

ต้องขอบคุณความโง่ของไปฉี่สิ บรรยากาศช่วงท้ายตอนเลิกเรียน
ของวันนี้พวกนักเรียนจึงได้หัวเราะจนท้องคัดท้องแข็งกันทุกคน ส่วนเธอก็นั่ง
กลับลงไปบนเก้าอี้อย่างหมดแรงท่ามกลางเสียงหัวเราะ เริ่มเก็บกระเป๋า
หนังสือด้วยท่าทางเคอะเขิน

"ฉี่สิ วันหลังอย่าลืมน่าไม่ต้องยกมือละ พวกเราอยู่ ม.ปลาย ไม่ใช่
เด็กประถมกันแล้วนะ ฮ่าๆ ฮ่าๆ"

"อย่าไปสนคนบ๊องนั้นเลย เธอขาน 'ค่า' ได้แจ่มมาก ดูมีพาวตี แต่
ก่อนจะออกจากห้องเรียนเธอเข็ดน้ำลายตรงมุมปากก่อนนะ เธอหลับจน
น้ำลายยี้ดแล้ว"

เสียงหัวเราะเฮฮาดังขึ้นอีกครั้ง เด็กสาวหัวเราะแหะๆ พลังรับ
กระต่ายเข็ดหน้าท่าอ้าขยับขึ้นมาให้อย่างมีน้ำใจมาเข็ดน้ำลายตรงมุมปากกับ
บนโต๊ะ

"ฉี่ลี่ วันนี้เธอกับเถียนเถียนเป็นเวรทำความสะอาด อย่าลืมเช็ด
กระดานดำด้วยล่ะ ฉ้นไปก่อนนะ บาย!"

"ไปล่ะนะ ฉี่ลี่ บาย!"

"บาย!"

เลิกเรียนไม่ถึงห้านาทีนักเรียนในห้องเรียนก็แยกย้ายกันไปหมดอย่าง
รวดเร็ว

ไปฉี่ลี่ก็บกระเป่าหนังสือ เช็ดกระดานดำเสร็จก็เดินหาหวอดไปทาง
ประตูโรงเรียน

"ฉี่ลี่ เธอเป็นอะไรหรือเปล่า จะติดรถบ้านฉ้นกลับมาไหม"

พอไปถึงประตูโรงเรียน เถียนเถียนก็เสนอขึ้นมามีน้ำใจเพราะ
เห็นเธอยังอ้าปากหาหวอดอยู่

"ไม่ต้องหรอก ผู้รักดีขอมือฉ้นขนาดนี้ ต้องแวะไปซื้อ อีกอย่าง เดินๆ
เหนื่อยรอกดทับตอนนอนบนหน้าคางลงบ้าง ไม่งั้นกลับบ้านไปให้หมามี
เห็นเข้าแล้วรู้ว่าฉ้นจับหลักระหว่างคาบ หมามีต้องวิ่งไปบ่นกับคุณตาไม่ให้
ท่านสอนกั๋งฟูฉ้นอีกแหวง"

"ฉ้นฉ้นกลับมาก่อนนะ ระหว่างทางเธอระวังตัวด้วยล่ะ บาย!"

"บาย!" ไปฉี่ลี่โบกมือให้เถียนเถียนพลางพยักหน้ายิ้มทักทายคุณลุง
เวินที่อยู่ในรอบ "คุณลุงเวิน สวัสดีค่ะ! บ้ายบายนะค่ะ!"

คุณลุงเวินยิ้มให้เด็กสาว พอลูกสาวขึ้นรถเรียบร้อยก็ขับรถจากไป
ครันรถของครอบครัวเวินไปแล้ว ไปฉี่ลี่ค่อยคลายรอยยิ้มหวานบนหน้า
ยื่นบิดขี้เกียจอย่างไม่มีความเป็นกุลสตรีอยู่หน้าประตูโรงเรียนมัธยมปลาย
สตรีเซนต์ลิตีซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนชื่อดัง อ้าปากกว้างหาไปด้วยก่อนจะหัน

กลับมาเกาหลีว่แรกๆ ทำตาปริ้อ เซ็ดน้ำตาหนึ่งหยดที่เล็ดออกมาตรงทางตา
ตอนทว จากนั้นก็เอ่ยทักคนที่ตามหลังเธอมาตั้งแต่เธอออกจากประตู
โรงเรียน

"โฮ"

เด็กสาวคนนั้นสวมเครื่องแบบเหมือนเธอ ผมสีดำยาวสลวยรวบครึ่ง
ศีรษะเป็นทรงเจ้าหญิง

เธอจำเด็กสาวคนนี้ได้ หรือควรพูดว่ารุ่นพี่คนนี้

ไปฉ้ลึ่งเพ็งเห็นเธอที่หน้าเสาธงตอนเช้าเมื่อไม่กี่วันมานี้เอง ตอนนั้น
หน้าตาของอีกฝ่ายเป็นสีชมพูระเรื่ออยู่ได้แสงแดด ไม่ได้ขาวซีดจนเกือบ
ไปรุ่งใสเหมือนอย่างตอนนี้

"เธอ...มองเห็นฉันด้วยหรือ"

รุ่นพี่ที่ดูเหมือนจะตื่นตกใจไปกับคำทักทายของเธอจึงเอ่ยถามท่าทาง
ลึ่งเลออยู่บ้าง

"โฮ"

เธอไม่ได้ซ้อกไปกับคำถามแปลกๆ นี้ แคพยักหน้าอย่างจริงจัง

"จริงหรือ"

รุ่นพี่ขยับเข้ามาใกล้เธออีกครั้ง

"จริงสิ"

เธอพยักหน้าอีกครั้ง

"ทำไม...นอกจากเธอแล้ว...ทุกคนมองไม่เห็นฉันกันหมดเลย แถมยัง
ไม่ได้ยินฉันด้วย"

ไปฉ้ลึ่งมองรุ่นพี่ที่หงววยตรงหน้า เตือนความจำเสียงนุ่ม

"พี่จำได้รีบล่าว่ามันเริ่มตั้งแต่เมื่อไร"

"จะ...ฉันจำไม่ได้..." นักเรียนหญิงรุ่นพี่สั่นหัว พุดด้วยสีหน้าสับสน มีมึนงง "ฉันจำได้แค่ว่าตัวเองมาโรงเรียน...จากนั้น...จากนั้น...จู่ๆ หน้าอกก็เจ็บมาก..."

น้ำเสียงนุ่มเบาลอยกระจายไปในอากาศ รุ่นพี่มองเธอ หน้าซีดกว่าเดิมขณะถามด้วยท่าทางหวาดหวั่น ริมฝีปากสั่นระริก

"ฉัน...ตายแล้วหรือ"

ดวงอาทิตย์สีส้มย้อมท้องฟ้าเป็นสีแสด เด็กสาวบอกเบาๆ

"พี่โรคหัวใจกำเริบบนรถ สามวันได้แล้วละ"

"ตั้งนั้น...ทุกคนถึงได้วางดอกไม้บนโต๊ะฉันใช่ไหม"

"อืม"

"ฉันรู้ว่าตัวเองเป็นโรคหัวใจตั้งแต่เกิด แต่สองสามปีหลังอาการทรนมาตลอด ฉันเลยนึกว่า..."

เสียงของรุ่นพี่จางหายไปใ้อากาศอีกครั้ง แต่ครั้งนี้เป็นเพราะเจ้าตัวกำลังสะอึกสะอื้น

ไปฉี่ลืมองเธอ ไม่รู้จะพูดอะไรดี

"ฉันมีเรื่องอยากทำอีกตั้งเยอะ"

"อืม"

"ฉันยังมีพี่ที่อยากไปอึกตั้งหลายที"

"อืม"

เธอมองเห็นน้ำตาใสๆ ไหลลงมาอาบหน้าของรุ่นพี่

อายุสิบแปดเป็นช่วงเวลาที่ดอกไม้แรกแย้มส่งกลิ่นหอมหวาน เธอ

เข้าใจดีว่ารุ่นพี่จะต้องมีความผันหลายอย่างแน่ เธอรู้ดีว่าการเสียชีวิตแบบ
อย่างนี้ไม่น่าเต็มใจเลย ถ้าเปลี่ยนเป็นเธอ เธอก็คงรับไม่ได้เหมือนกัน

ถึงจะรู้ว่าทำอย่างนี้จะทำให้ตัวเองอ่อนแอ กระนั้นไปฉีดยาก็ยังยื่นมือ
ออกไปจับมือขาวเย็นเฉียบเอาไว้

รุ่นพี่ก็มองมอมมือของตนที่ถูกจับ

"มือเธออุ่นจัง"

พริบตาที่จับมือรุ่นพี่ ไปฉีดยาก็รู้สึกราวกับว่าหัวใจในหน้าอกถูกคนคว้า
จับไว้ เจ็บปวดจนเธอหายใจไม่ออก เธอต้องข่มกลิ่นความเจ็บปวดน่าตกใจ
นั้นไว้

รุ่นพี่จึงมองอีกฝ่ายอย่างไม่อยากเชื่อ

วันที่ที่รุ่นน้องคนนี้จับมือเธอ โลกพลันสว่างเจิดจ้าขึ้นมา ความเจ็บปวด
ที่อัดแน่นอยู่ในอกมาตลอดดูเหมือนจะสลายไปในทันที

"เธอทำอะไรนะ"

เธออุทานด้วยความประหลาดใจ

"พี่เชื่อใจฉันไหม"

รุ่นพี่พยักหน้าอย่างไม่ลังเลแม้แต่นิดเดียว

ไปฉีดยาก่อนจะทำขั้นตอนต่อไปโดยการถอดรุ่นพี่ที่ตายก่อนวัยอันควร
เอาไว้

แสงสีขาววอลตาหลังไหลออกมาจากร่างกายของไปฉีดยี่ โอบล้อม
ทั้งคู่ไว้ในพริบตา แสงเจิดจ้าขึ้นทุกขณะจนกระทั่งเธอมองไม่เห็นหน้าของ
รุ่นพี่อีก

"ไปเถอะคะ" เธอบอกรุ่นพี่ "อย่ากลัวไปเลย มันจะนำทางพี่ไปยังที่

ที่พี่ควรไป พี่แค่คลาดกับมันเท่านั้น"

จากนั้นแสงสีชาวก็หายวับไป วินาทีต่อมาที่หน้าประตูโรงเรียนก็เหลือ
แต่เธอยืนทอบทหายใจ มือสั่น วิงเวียนตาลายอยู่คนเดียว

เธอรู้อ่าไม่มีใครมองเห็นเหตุการณ์ที่เกิดเมื่อครู่ แต่ไหนแต่ไรมีเธอมอง
เห็นแค่คนเดียว

ขอบใจนะ...

เสียงอ่อนโยนของรุ่นพี่แว่วมาในอากาศ เธอเงยหน้าขึ้นยิ้มบาง ๆ
ตอนที่ล้มลง เด็กสาวได้ยินเสียงอุทานอย่างตกใจของคนรอบข้าง
รวมถึงยามหน้าประตูโรงเรียนพุ่งเข้ามาด้วยความเร็ว

ขณะสะลึมสะลือเหมือนมีเสียงแทรกแว่วมาจากไกล ๆ บางทีอาจยังมี
เสียงใครสบดคำด้วย

มีคนอุ้มเธอลุกขึ้นมาแล้วส่งเธอไปโรงพยาบาล

พ่อ แม่ คุณปู่ คุณย่าต่างก็รีบรุดมาทั้งหมด แต่นอกจากคนใน
ครอบครัวแล้วเธอยังได้ยินเสียงที่ทังเย็นชาทั้งคืนเคยอีกเสียงด้วย

เธอไม่ควรทำอย่างนั้น

ใครนะ ใครกัน

I see dead people.

ลืมไปแล้วว่าในหนังเรื่องไหนสักเรื่องมีเด็กชายคนหนึ่งสารภาพกับ
จิตแพทย์ที่โรงพยาบาล ตอนนั้นเขาพูดประโยคนี้

เมื่อฟื้นขึ้นมาในห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลแล้วมองเห็นเครื่องมือ
แพทย์ ม่านหน้าต่างสีเขียวอ่อน และหน้าต่างเครื่องเครียดของคนในครอบครัว

เธอก็อยากลองพูดประโยคนี้ออกไป

ฉันมองเห็นคนตาย

น่าจะแปลได้ว่าอย่างนี้

น่าเสียดายที่ปฏิกริยาของคนในครอบครัวคงไม่ใจเย็นเหมือนคุณหมอมคนนั้น สองคนในนั้นคงยื่นกรานให้เธอไปพบจิตแพทย์หรือไม่ก็สงสัยว่าเธอบ้าไปแล้ว เธอจึงอมประโยคนั้นไว้ในปากไม่ได้พูดออกไป แค่โผล่ออกไปคำหนึ่งเพื่อเตือนให้ทุกคนรู้ว่าเธอฟื้นแล้ว

"ไฮ"

แม้ตอนแรกทุกคนจะตกกันเบาๆ อยู่ พอเธอส่งเสียงอ่อนระโหย ทักทายออกมา พวกผู้ใหญ่ก็เกือบจะหันกลับมาพร้อมกัน แม่กลับมาอยู่ข้างเตียงเธอทันที

"ไฮ"

แม่กุมมือเธอไว้พร้อมกับมองหน้าเธอด้วยความเป็นห่วง

"ลูกสบายดีไหม"

"ค่ะ" เด็กสาวพยักหน้า เห็นคนเป็นพ่อที่ยังหล่อกว่าดารานางซะอีก ยืนอยู่หลังแม่ เธอยิ้มให้ทั้งคู่แล้วถามอย่างแก่งัง "เกิดอะไรขึ้นเธอคะ"

"ลูกเป็นลมที่หน้าโรงเรียนนะ"

พ่อตอบ และคุณปู่ก็เสริมขึ้นข้างๆ

"หมอบอกว่าหลานความดันโลหิตต่ำ"

"อ้อ" เธอมองทุกคนด้วยหน้าตาใสซื่อ "งั้นตอนนี้หนูตื่นแล้วก็กลับบ้านได้แล้วใช่ไหมคะ"

"ไม่ได้"

เสียงเฉียดขาดนั้นไม่ใช่เสียงของพวกผู้ใหญ่ เป็นเสียงของเด็กหนุ่ม
คนหนึ่งที่ยืนอยู่ปลายเตียง

"ทำไมไม่ได้" เธอหันหน้าถาม

"ที่ต้องอยู่ตรวจที่โรงพยาบาล" เด็กหนุ่มจ้องผู้ใหญ่ที่ไถ่เธอมากเกินไป
ทั้งสามคนนั้นด้วยสีหน้าเด็ดขาด ก่อนที่พวกเขาจะอ้าปากก็ขึงพูดว่า "พี่
เป็นลมครั้งที่สองของปีแล้วนะ พวกพี่ไม่คิดว่าควรตรวจหาสาเหตุที่ทำให้
พี่เป็นลมก่อนหรือ"

"แต่ว่า...เสียวจี้ พี่ไม่อยากอยู่โรงพยาบาลนะ"

ไปฉีดยายามบีบน้ำตาเพื่อเรียกความเห็นใจของน้องชาย นำเสียวตาย
ที่ทักษะการเล่นละครของเธอไม่ได้ดีอย่างนั้น ปีบอยู่นานตากียังแห่งสนิท
อยู่ดี

ไปฉีดยาฉีดยาที่แก้มที่ทำหน้าตาน่าสงสารอยู่บนเตียง ยังตอบแค่
สองคำอย่างเย็นชา

"ไม่ได้"

เมื่อผ่านด่านนี้ไม่ได้ พวกผู้ใหญ่ก็ช่วยอะไรไม่ได้ ไปฉีดยาได้แต่หัน
ไปหาหนึ่งในน้องชายฝาแฝดที่นิสัยดีกว่า

"เสียวหลิน..."

เธอทำตาละห้อยมองเขาอย่างขอร้อง

ไปฉีดยาหลินเห็นพี่สาวมองเขาอย่างนี้ไม่ได้ที่สุด ถึงเมื่อครู่จี้จะ
เตือนเขาล่วงหน้าแล้วว่าห้ามช่วยเธอพูดเด็ดขาด แต่พอถึงเวลาเขาก็ยัง
จนปัญญาจะต้านทานพี่สาวที่โตกว่าพวกเขาสองคนพี่น้องสองปีคนนี้อยู่ดี
"จี้จี้ ใช้ว่าพี่ไม่เคยตรวจสักหน่อย ตั้งแต่เล็กจนโตพี่เป็นลมมาตั้งแต่

หลายครั้งขนาดนี้ แพทย์แผนปัจจุบันตรวจไปตรวจมากก็ไม่เจออะไร ส่วน แพทย์แผนจีนก็เอาแต่พูดว่าร่างกายฟ้ออ่อนแอเกินไป" เขามองพี่ชายฝาแฝด ที่แก่กว่าตัวเองสองนาที่แต่ชอบทำตัวคร่ำครึเหมือนคนแก่ข้างๆ แล้วชี้ ประเด็น "อีกอย่าง ก่อนเปิดเทอมพี่ก็เพิ่งจะตรวจสุขภาพทั้งตัวไปเอง นอกจากความดันโลหิตต่ำนิดหน่อยก็ไม่มีโรคอะไรทั้งนั้น ตั้งแต่เปิดเทอม จนถึงตอนนี้ก็เพิ่งจะผ่านไปเดือนกว่า นายบอกให้พี่ไปตรวจก็แค่ให้พี่โดน เข็มแทงฟรีเท่านั้น"

อ่าๆ เลี้ยวหลินพูดเก่งที่หนึ่งจริงด้วย

ไปฉีกรู้สึกชอบคุณอยู่ในใจพร้อมกับไม่ลืมย้ายมือขวาที่เจาะให้น้ำเกลือ อยู่ไปไว้บนท้องให้เห็นชัดๆ จากนั้นก็ใช้ไม้ตายทำตาละห้อยใส่ชื่อให้น้องชาย ที่พูดยากที่สุดในบ้าน

"เลี้ยวฉี..."

ไปฉีฉีฉีหน้า เม้มปากแน่นกว่าเดิม

"ไม่ฉีนั่นเอาอย่างนี้ดีกว่า" เห็นท่าทางโมโหของลูกชาย ไปเทียนอ๊ก ออกปากเสนอเงินได้ให้ลูกชายคนโตลงในที่สุด "ฉีกลับไปพักพื้นที่บ้านก่อน ดูอาการอยู่บ้านสักอาทิตย์ แล้วพวกเราค่อยดูสถานการณ์เป็นไง ถ้าฉี เป็นลมอ๊วกก็กลับมาตรวจที่โรงพยาบาล แต่ถ้าเรียวแรงกลับมาเป็นปกติ ก็ไปโรงเรียนได้"

แต่เธออยากไปโรงเรียนนี่นา!

ไปฉีรู้ดีว่าปากทำท่าจะท้วง แต่แม่กลับบีบมือสายหน้าให้เธอเบาๆ รู้ว่าตัวเองได้คืบจะเอาศอกไม่ได้ เด็กสาวจึงได้แต่เปิดปากลงอีกครึ่ง "อาทิตย์หนึ่งนะ"

ไปจ้อจี้มองหน้าคนเป็นพ่อ

"อาทิตย์หนึ่ง"

ไปเทียบอึพักหน้า

"ถ้าอาการที่ไม่ดีขึ้นก็กลับมาโรงพยาบาล"

"ใช่"

"ได้"

สองพ่อลูกตกลงกันได้ ไปจี้สี่แอบตอนหายใจ

อาทิตย์หนึ่ง ตั้งเจ็ดวันเนาะ นานจะตาย แฮ่

ไปจี้สี่มองครอบครัวที่ล้อมอยู่รอบเตียง ปลอดภัยใจในใจว่าอย่างน้อย
เดี่ยวเธอก็ได้กลับบ้านแล้ว ไม่ต้องอยู่ในที่ที่เต็มไปด้วยวิญญาณกับความ
แค้นเคืองทุกหนทุกแห่งพรรคนี้อีก

จะว่าไปครอบครัวของเธอร้ายกาจจะมด ไม่มีของแปลกๆ กล้าเข้า
ใกล้เลย โดยเฉพาะคู่แฝด

ที่คืนโบราณพูดว่าบารมีแก่กล้าคืออย่างนี้มั้ง ฮ่า ๆ

แต่หน้าตาทำทางตอนไปจ้อจี้โกรธยิ่งเหมือนซูเปอร์ไฮยาเข้าไปใหญ่
อะ ไม่ถูกสิ ซูเปอร์ไฮยาต้องเปล่งแสงสีทอง

พอคิดภาพน้องชายทำผมทรงเม่น ปล่อยพลังคลื่นเต่าพร้อมกับตะโกน
ลั่น เด็กสาวก็อดยิ้มออกมาไม่ได้

วันที่หกแล้ว ไปจี้สี่นอนขดตัวพองอ้าปากหาวอยู่บนเก้าอี้นอนตรง
ระเบียง

หกวันมานี้ร่างกายของเรามีแต่ตึกับตี ตั้งนั้นคนในบ้านจึงวางใจลง

ในที่สุด คุณปู่ออกจากบ้านไปชั่วคราวเมื่อสองวันก่อน ส่วนพ่อแม่ก็ไปทำงาน
 คู่แฝดไปฝึกกังฟูที่บ้านคุณตา ในบ้านจึงเหลือแต่เธอกับคุณย่าสองคน

ในที่สุดนี่ก็เป็นครั้งแรกที่เธอหายใจหายใจได้ตั้งแต่กลับจากโรงพยาบาล
 มาอยู่บ้าน

แม้มีคนเป็นห่วงยังดีกว่าไม่มีคนเป็นห่วง เธอเองก็รู้ว่าทุกคนเป็นห่วง
 เธอ แต่บางครั้งการเอาใจใส่และห่วงกังวลมากเกินไปกลับทำให้เธอรู้สึก
 ตัวเองไร้ประโยชน์มากขึ้น กลายเป็นความกดดันที่มองไม่เห็น

คู่แฝดเด็กมากตั้งแต่เล็ก ไม่ว่าจะขึ้นเขาลงห้วย ปีนต้นไม้ กระโดด
 ลงแม่น้ำ สำหรับพวกเขาแล้วมันง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปาก แต่เธอกลับ
 ชอบเป็นลมโดยไม่มีสาเหตุทำให้คนในครอบครัวห่วงใยเกินไป

ก่อนจะเข้ามัธยมปลายเธอเรียนหนังสืออยู่บ้านมาตลอดจึงได้วุฒิมา
 โดยการสอบเทียบชั้นเอา พอได้ชั้นมาร่างกายเธอก็แข็งแรงขึ้นมาก ไม่เป็นลม
 หหมดสติโดยไม่รู้สาเหตุบ่อยๆ อีก แอ้มยังกระโดดโลดเต้นได้ ความจริง
 เธอเป็นที่หนึ่งของทั้งโรงเรียนในการวิ่งร้อยเมตรด้วย

แต่คงเพราะตอนเด็ก ๆ คนในครอบครัวถูกเธอทำเอาใจหายจนเข็ด
 จนปล่อยวางเรื่องเธอไม่ได้สักที การไปโรงเรียนจึงเป็นความฝันของเธอมา
 ตลอด ซึ่งโชคที่เธอทำทุกอย่างให้เหตุผล แม้อายุเข้า เธอก็ยังอยาก
 ทุกคนจะยอมให้เธอไปเรียนหนังสือที่โรงเรียนตอนเข้ามัธยมต้นสำเร็จ

ถึงจะรู้ว่าร่างกายที่ไม่ปกติของตัวเองอาจเพิ่มความลำบากให้คนอื่น
 เธอก็ยังอยากไปเรียนอยู่ดี

ตลอดสามปีที่อยู่มัธยมต้น เธอพยายามสุดความสามารถที่จะไม่สนใจ
 ผู้ที่ตายตาไม่หลับอาลัยอาวรณ์โลกมนุษย์พวกนั้น แต่บางครั้งเธอก็ยังอด

ช่วยเหลือไม่ได้ เวลาสภาพร่างกายไม่ไหว เธอจะแค่อ่อนแรงนิดหน่อยเท่านั้น ถ้าบังเอิญเป็นตอนที่ร่างกายค่อนข้างอ่อนแอพอดี เธอต้องนอนพักหลายวันก็เป็นเรื่องปกติ

เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้ตัวเองทะเลาะกับครอบครัวเรื่องไปเรียน ก่อนจะเป็นลมเธอมักบอกให้คุณตาส่งคนมารับ แยกหน่อยที่คราวนี้เธอไม่ทันได้โทรหาคุณตาก็เป็นลมไปก่อนแล้ว ทำเอาเธอถูกกักบริเวณให้พักผ่อนอยู่ที่บ้าน

ไม่ว่าเธอรักคุณตาคุณยายมากกว่าหรือคนนะ เพียงแต่ถึงคุณปู่คุณย่า จะหัวสมัยใหม่ แต่น้องชายฝาแฝดชอบเจ้ากี้เจ้าการเป็นที่สุด นอกจากนี้ที่บ้านคุณตายังมีคนแปลกๆ อยู่ตั้งเยอะ ถึงจะต้องนอนพักที่นั่นก็รู้สึกเบื่อ

เด็กสาวหาวอีกครั้งอย่างอดไม่อยู่พลางหรีดตามองต้นเมเปิ้ลหลายต้นที่เปลี่ยนเป็นสีแดงตรงหน้า

แนวปะทะอากาศเย็นตอนย่ำค่ำฤดูใบไม้ร่วงแรกของปีนี้เพิ่งจะจากไปเมื่อวาน เป็นเพราะอยู่บนไหล่เขา ระดับความสูงค่อนข้างมาก ใบเมเปิ้ลแถบนี้จึงเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงกันหมดแล้ว

แสงแดดที่สาดส่องผ่านแมกไม้ลงมาชวนให้อบอุ่นใจ ไปฉี่ที่ตึกรื้อเปลี่ยนที่นอนบนเก้าอี้ให้นอนให้สบายขึ้น ก่อนจะดึงสายตากลับมาบนสมุดเลิกเซอร์ในมือ

หัวหน้าชั้นอุตุสำหรับอาสาสมัครสีขาวเล่มนี้ทำให้เธอยิ้มหลังเลิกเรียนเมื่อวาน โฉนนั้นเต็มไปด้วยเนื้อหาสำคัญของการเรียนช่วงหลายวันที่ผ่านมา เธอลองตั้งสมาธิอ่านลายมือเป็นระเบียบเรียบร้อย แต่ครึ่งชั่วโมงให้หลังเธอก็ยังผล็อยหลับไปอยู่ดี

สายลมยามบ่ายของฤดูใบไม้ร่วงพัดโชยมา ใบเมเปิ้ลสีแดงแต่ละใบ

ปลิวว่อนอยู่กลางอากาศ หน้ากระดาษสมุดเลกเซอร์ในมือเด็กสาวก็ปลิว
สะบัดเป็นหน้า ๆ ด้วย ก่อนจะหล่นจากมือเธอตกลงพื้นในที่สุด

เธอหลับสนิท จมดิ่งลงสู่ความฝันอันมืดมน

ความมืด...ไร้ที่สิ้นสุด แสงสว่างก่อนหน้านี้ดีแต่ทำให้ความมืดในที่แห่งนี้
นี้ดูสิ้นหวังขึ้นอย่างชัดเจน

เจ็บเหลือเกิน นางไม่รู้ว่าทำไมตัวเองจึงเจ็บปวดอย่างนี้

นางก้มลงมองมืออันสิ้นระริกไร้เรี่ยวแรงของตัวเอง

เหนื่อยเหลือเกิน นางไม่รู้ว่าตัวเองจะเหนื่อยล้าได้ถึงเพียงนี้

ที่แล้วมาแม้จะดูดซับความเจ็บปวดทรมาน นางก็ไม่เคยเหนื่อย...หรือ
เจ็บปวดอย่างนี้มาก่อน แต่นางไม่เคยทำระล้างวิญญาณมาก่อน เคยแต่รักษา
ผู้คนเท่านั้น

นางแค่อยากให้อวิญญาณดวงนั้นได้รับโทษทัณฑ์น้อยลงหน่อย ไม่รู้
ด้วยซ้ำว่านางทำอย่างนี้จะช่วย...

"เจ้าไม่ควรทำเช่นนั้น"

วาจาตรงไปตรงมาฟังดูราบเรียบและเย็นชาดังขี้ผึ้งข้างหลัง

นางหันกลับไปเห็นชายหนุ่มที่เอื่อยคำพูดนั้น เขามีใบหน้านางดงามหล่อเหลา
แต่ขาวซีด สวมชุดแขนยาวสีดำ บนชุดไม่มีลวดลายที่มองเห็นได้ใดๆ ผม
สีดำยาวก็ไม่ได้เกล้าขึ้น เพียงแต่ปล่อยสยายอยู่ข้างหลัง

เขาเป็นวิญญาณดวงแรกที่นางเห็นหลังจากมาถึงที่นี้ซึ่งไม่ได้ทุกข์ทรมาน
...ไม่สิ เขาไม่ใช่วิญญาณ

ผู้ชายคนนี้ต่างจากพวกที่นางเคยเห็นมาโดยสิ้นเชิง

นางไม่รู้รู้สึกถึงความเจ็บปวดทรมาน ความปิติยินดี และไม่รู้รู้สึกถึง
ลมหายใจของเขาแม้แต่นิดเดียวด้วย

"ท่าน...เป็นใคร"

คำถามนั้นโพล่งออกมาจากริมฝีปากของนาง ทว่าการเอ่ยปากครั้งแต่
จะทำให้นางตระหนักได้ว่าตัวเองอ่อนแอมากยิ่งขึ้น นางเหนื่อยล้าและ
หนาวเหน็บ ร่างกายสั่นเทา นางนึกว่าตัวเองจะ**ไม่รู้**รู้สึกถึงความอ่อนแอและ
ความทุกข์ทรมานอย่างนี้แล้วเสียอีก

เขาไม่ได้ตอบคำถามนาง

"ที่นี่ไม่ใช่ที่ที่เจ้าจะมาได้"

เสียงของชายหนุ่มเย็นเยียบเป็นที่**ที่สุด** ทำให้คนไต่ย็นหนาวสั่นขึ้นมา
จากกันบึงหัวใจ

"ข้ารู้" หญิงสาว**สุด**หายใจ แต่ไอพิษที่นี้**รัง**แต่จะทำให้นางวิงเวียน
ตาลายจนด้านไม่ไหวยิ่งขึ้น "ข้า...ข้ามา...เพื่อหาคน..."

นางจ้องมองเขา พยายามพูดจนจบประโยค ทว่าถึงจะอยากคงสติ
ไว้ แต่ความหนาวเหน็บและความอ่อนล้ากลับยังคง**จู่**ใจมุ่งเข้าใส่นาง ทำให้
นางควบคุมร่างกายไม่ได้จนหมดสติไป**ในที่สุด**

ก่อนจะหมดสติไปโดยสิ้นเชิง นางนึกว่าเขาจะปล่อยให้นางล้มลงกับ
พื้น แต่เขากลับรับนางไว้

นางรู้สึกได้ว่าเขาอุ้มนางขึ้น เขาไม่อ่อนโยนแต่ก็ไม่หยาบคาย กระแส
อบอุ่นอ่อนโยนไหลพรั่งเข้ามาในร่างกายของนาง

จู่ๆ ไอพิษร้ายจากก็สลายหายไปหมด จากนั้นนางก็ได้กลิ่นหอมอ่อน
จางคล้ายกลิ่นหอมของดอกบัว

แต่...จะเป็นไปได้ยังไง ณ สถานที่ซึ่งมีแต่ความทุกข์ทรมานทั่วทุก
หนแห่งเช่นนี้จะมีดอกไม้เบ่งบานได้หรือ

ทว่านางได้กลิ่นหอมสะอาดเป็นเอกลักษณ์ของดอกบัวจริงๆ ทั้งยัง
ได้กลิ่นของไผ่กับไม้สนด้วย

"นายท่าน นางเป็นใคร"

เสียงกังวานใสดังขึ้น

"เทพธิดา"

ฉี่ลี่

ฉี่ลี่

ใคร...ใครคือฉี่ลี่

โลกสั้นไหวเล็กน้อย เด็กสาวลืมตาขึ้น มองเห็นแสงอาทิตย์ที่แม่จะเป็น
สีส้ม แต่สำหรับเธอแล้วยังสว่างเจิดจ้าอยู่ดี รวมถึงผู้หญิงที่ย่อตัวอยู่ข้าง
เก้าอี้นอนด้วย

"กินข้าวได้แล้วจ้ะ"

ผู้หญิงคนนั้นยิ้มน้อยๆ

เธอกะพริบตาปริบๆ จำอีกฝ่ายได้ ผู้หญิงที่ให้กำเนิดและเลี้ยงดูเธอ
มา...แม่ของเธอนั่นเอง เพราะฉะนั้นเธอคือไปฉี่ลี่นะถูกต้องแล้ว

ไปฉี่ลี่

ดูเธอสิ นอนจนเบลอไปแล้ว

"ลูกสบายดีไหม"

"ค่ะ"

เธอลุกขึ้นนั่งบิดขี้เกียจก่อนจะเดินตามแม่เข้าไปในบ้าน
ไม่นานไม่นานราตรีก็ปกคลุมพื้นดิน อาบได้ฤทธาน์ของครอบครัวไป
ซึ่งตั้งอยู่บนไหล่เขาอย่างนุ่มนวล

ศรีอยุธยา

ดูบุปผา ข้ามภพ

เล่ม 1

...เราดนนั่นนี้อยู่อย่างโดดเดี่ยวเตี้ยวตาย
ท่ามกลางทะเลดอกไม้สีแสด ดูอ้างว้างเหลือเกิน...

นั่นคือการพบกันครั้งแรกระหว่างปีศาจ
กับเจ้าอรธรรณการแปรรูปและผู้ชอบทำน้ำเซขชาเป็นนิจ

ทำให้อันเราเป็นอย่างไรนั้น เธอกลับขี้ริฐริกว่า
ตัวเธอถูกกดขี่ดูดีในหัวไปไกลลิ้มปากฉัน อยากรู้ว่าความรักเธอมากฉัน
หรือว่าฉันจะเป็นเพราะความสามารถพิเศษของเธอเห็นวิญญานได้ในตัวเธอ
เธอเลยนึกสนใจอะไรแปลกๆ รวมทั้งคนประหลาดเช่นเธอกัน

...และแล้วกับแล้วนั่นเองชะตากรรมระหว่างเธอกับเขา
ซึ่งเคยหยุดเดินไปแล้วก็กลับมารวมกันเดี๋ยวนี้อีกครั้ง...

Jamsai Customer Care

ดูแลลูกค้าด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

หากทว่ารัก

ISBN 978-616-06-1356-4

9 786160 613564

ดูบุปผาข้ามภพ 1+2

ราคาชุดละ 289 บาท